

учи в гимназия, а след това във философския факултет на университета. Студентските му документи свидетелстват, че през 1858 г. е учил и в Лайпциг. Скорделис попада в Атина във времето, когато Мегали-идеята шества в умовете и сърцата и на политици, и на интелектуалци, а романтизмът „просто витае във въздуха“, когато университетът е призван да подготвя верни на националната кауза младежи, идващи от териториите на т.нар. „периферен елинизъм“³⁵. Идеите на романтизма /особено немския/ за уникалността на нацията, за божествената мисия на избрани народи и предопределената им от Провидението съдба слагат дълбок отпечатък върху формирането на мирогледа на младия човек и подхранват крайния му национализъм. Благодарение на добрите си познания по френски, още като студент през 1857 г., Скорделис превежда „Кратка римска история“ на Сентуенис, в предговора на която акцентира на цивилизаторската роля на Елада при формирането на държавата, културата и изкуството на римляните. Към всичко казано до тук ще добавим още, че по време на пребиваването си в гръцката столица Скорделис се включва в Атинския археологически силогос, влиза в кръга на Папаригопулос, Драгумис и Рангавис и става сътрудник и разпространител на издаваното от тях сп. „Пандора“³⁵.

От казаното до тук, надяваме се, става ясно с какъв идеен, интелектуален и професионален заряд Скорделис се връща в родния град през 1859 г. и веднага става директор на централното гръцко училище. Пристигането му съвпада с първите прояви на обществено недоволство от страна на българите, намерили отражение в по-горе цитираната дописка в „Малкия лист на „България“. Скорделис реагира светкавично с обширни статии в два поредни броя /1860-1861 г./ на сп. „Пандора“. Първоначалното му намерение е било да даде информация само за Станимака, но убеждението, че етническият състав, историята и проблемите на цялата епархия са общи, го кара да се спре на обзорния тип статии. В първата част на дописката, озаглавена „За санджака Филипополис и гръцката паланка Станимака“³⁶, се дава информация за географското положение на целия санджак, както и за броя, етническата и верската принадлежност на населението му. За автора православните християни тук са изключително гърци. Той пространно излага убеждението, че, за разлика от земите на север от Балкана, говорещите български език жители в Тракия са „славофони елини“. Според него причините за наскоро възникналите раздори между тях и гръкоезичните им братя се коренят в агитациите на проруски настроени апостоли. В статията се дават сведения за историята, населението, поминъка и училищата на Пловдив, Воден, Паная, Куклен и други селища, в които гръцката принадлежност на жителите според автора не подлежи